

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobce: **J. K.**, narozený dne X
bytem T. 9, X Š.
zastoupený advokátkou Mgr. Dominikou Kovaříkovou
sídlem Horní náměstí 7, Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

za účasti: **V. e. H. s. r. o.**, IČO X
sídlem R. 655/1, S. m., P. 1
zastoupená advokátem JUDr. Stanislavem Dvořákem
sídlem Oasis Florenc, Pobřežní 394/12, Praha 8

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2016, č. j. KUOK 121095/2016, ve věci umístění a povolení stavby,

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 22. 12. 2016, č. j. KUOK 121095/2016, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **9 800 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Dominiky Kovaříkové, advokátky se sídlem Horní náměstí 7, Olomouc.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

A. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou doručenou krajskému soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2016, č. j. KUOK 121095/2016, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Šternberk (dále jen „stavební úřad“) ze dne 19. 11. 2007, č. j. 43817-07/7677-07/OS/Z (dále jen „rozhodnutí stavebního úřadu“), kterým byla umístěna a povolena stavba V. p. H. L. – L. – větrné elektrárny, a toto rozhodnutí potvrdil.
2. Žalovaný odvolání zamítl s tím, že žalobce v průběhu řízení před stavebním úřadem nevznnesl žádné námitky, resp. žádným způsobem nehájil svá vlastnická práva, a zůstal v řízení pasivní, a proto nebyl oprávněn vznést námitky poprvé až v odvolacím řízení. Žalovaný dospěl k závěru, že *„všechny vznesené námitky jsou tak námitkami podanými ‚opožděně‘ a odvolací orgán se proto jimi v souladu s ust. § 82 odst. 4 správního řádu nezabýval“*.

B. Žaloba

3. Žalobce navrhoval, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí. Podle žalobce se žalovaný nezabýval odvoláním proti rozhodnutí stavebního úřadu v dostatečném rozsahu a odpověděl nesprávně na otázky, k jejichž zodpovězení jej zavázal Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 10. 3. 2016, č. j. 22 A 36/2014-56.
4. Žalobce konkrétně namítal:

a) nesprávné posouzení otázky ve znění: zda stavební úřad uvažoval o vlastních okolních pozemků a staveb jako o účastnících řízení v době oznámení o zahájení společného řízení o umístění a povolení předmětné stavby a pozvání k veřejnému ústnímu jednání (12. 10. 2007). Podle žalobce závěr o tom, že stavební úřad v oznámení o zahájení řízení uvažoval o vlastních okolních pozemků jako o účastnících řízení, nemá oporu ve správním spisu. V textu oznámení bylo uvedeno, že *„účastníkům stavebního řízení uvedeným v § 109 stavebního zákona a dotčeným orgánům se toto oznámení doručuje jednotlivě“*. Žalobce jako vlastník pozemků parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, st. X a st. X v k. ú. T. byl účastníkem stavebního řízení dle § 109 odst. 1 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), vyrozumění mu však nebylo doručeno. Žalovaný měl za to, že všem účastníkům řízení doručoval veřejnou vyhláškou, která zaručovala, že se s doručovanými písemnostmi mohl každý seznámit. S tímto tvrzením žalobce nesouhlasil. Namítal, že veřejnou vyhláškou mohl žalovaný doručovat pouze účastníkům územního řízení, účastníkům stavebního řízení – včetně žalobce – měl doručovat písemnosti jednotlivě. Absenci jednoho ze způsobů doručení nelze dle žalobce zhojit jiným způsobem doručení, navíc je-li doručování veřejnou vyhláškou méně komfortní než doručování přímo žalobci (při kterém není nucen sledovat úřední desku).

Z rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 19. 11. 2007, č. j. 43817-07/7677-07/OS/Z, vyplývá, že stavební úřad žalobce nepovažoval za účastníka řízení. Na str. 12 a 13 tohoto rozhodnutí je uveden seznam účastníků jak územního, tak stavebního řízení, mezi nimi však žalobce není uveden. Dále na str. 13 stavební úřad vyslovil, že *„Stavební úřad dále dospěl k závěru, že dalšími účastníky tohoto řízení (mimo ty, se kterými bylo již v řízení jednáno), nejsou vlastníci či uživatelé dalších okolních pozemků a staveb v sousedství.“* Z uvedeného vyplývá, že stavební úřad nepovažoval žalobce za účastníka územního či stavebního řízení.

Žalobce dále poukázal na skutečnost, že řízení před stavebním úřadem mělo být vedeno jako společné územní a stavební řízení. Ústní jednání ze dne 13. 11. 2007 však proběhlo nejprve zvlášť pro územní řízení, po jehož ukončení byly všechny osoby kromě účastníků stavebního řízení vykázány z místnosti, a teprve poté následovalo ústní jednání týkající se stavebního řízení. Tuto skutečnost podle žalobce prokazuje „protokol o vydání rozhodnutí o umístění stavby“. Žalobce proto brojil proti závěru žalovaného, že se žalobce jako účastník územního řízení mohl účastnit i stavebního řízení;

b) nesprávné posouzení otázky, zda bylo žalobci řádně doručeno oznámení o zahájení společného řízení. Žalobce namítal, že stavební úřad měl účastníkům stavebního řízení – tedy i žalobci – doručit oznámení o zahájení řízení jednotlivě. Stavební úřad způsob doručování účastníkům stavebního řízení vymezil výslovně v oznámení o zahájení řízení, následně však stanovený způsob doručování nedodržel. Podle žalobce tak nebyly naplněny podmínky pro to, aby mohl uplatnit své námitky o nedostatečné specifikaci stavby větrných elektráren v rámci „větrného parku“, o absenci posouzení vlivů na životní prostředí, dopadu na krajinný ráz apod.

c) nesprávné posouzení opožděnosti námitek žalobce. Žalobce namítal, že žalovaný s žalobcem v průběhu řízení nejednal jako s účastníkem řízení, za účastníka jej nepovažoval, a proto mu ani nedoručoval písemnosti týkající se řízení. Žalovaný tento závěr v průběhu odvolacího řízení změnil a nově tvrdí, že žalobce je a vždy byl účastníkem řízení a jeho námitky je třeba odmítnout, protože je s ohledem na koncentraci řízení uplatnil opožděně. Žalobce námitky nemohl uplatnit proto, že s ním správní orgány nejednaly jako s účastníkem řízení. Z tohoto důvodu nelze shledat žalobcovy odvolací námitky opožděnými a žalobce má právo na to, aby jeho odvolání žalovaný projednal;

d) absence vypořádání všech námitek žalobce. Podle žalobce byly všechny uplatněné námitky projednatelné, protože se vztahovaly k ochraně jeho vlastnického práva, zejména práva na užívání nemovitosti k odpočinku a relaxaci, námitky se tak netýkaly pouze ochrany veřejných zájmů chráněných zvláštními předpisy. Žalobce dále namítal, že se měl žalovaný zabývat nejen odvolacími námitkami ze dne 12. 12. 2007, ale také námitkami uplatněnými v doplnění odvolání ze dne 2. 8. 2013.

C. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.
6. Žalovaný uvedl, že okruh účastníků stavebního a územního řízení se může lišit. V územním řízení se posuzují zejména účinky stavby (jejího provozu na území) a jedná se tak o stěžejní rozhodnutí k posuzovanému záměru. Stavební úřad sice při vymezení okruhu účastníků stavebního řízení odkázal na konkrétní čísla v rozdělovníku, přičemž při vymezení okruhu účastníků stavebního řízení nepoužil bod 4. rozdělovníku, přesto však žalobce mohl v případě, pokud by se rozhodl aktivně hájit svá práva, tak učinit. Žalobce mohl z oznámení stavebního úřadu zjistit, že je účastníkem územního řízení k téže stavbě. Protože se obě řízení vedla ve společném řízení, mohl žalobce nárokovat své účastenství již v průběhu stavebního řízení. O tom, že tak mohl učinit, svědčí také účast jiných osob na veřejném projednávání návrhu (kromě jiných i syna žalobce, který má s žalobcem shodné bydliště).

7. Žalovaný dále sdělil, že v posuzované věci se jednalo o stavbu větrné elektrárny, jejíž vzhled je všeobecně známou skutečností. Grafickou přílohu záměru tvořil situační výkres, který dostatečně vyjadřoval charakter území, ve kterém byly stavby navrženy. Pokud chtěl žalobce získat podrobnější informace o záměru, mohl jako účastník řízení využít svého práva a nahlédnout do spisové dokumentace. I v případě, že by krajský soud shledal, že grafická příloha záměru nebyla dostatečně vypovídající, nemohla tato skutečnost mít jakýkoli vliv na práva žalobce jako účastníka řízení.
8. Podle žalovaného po přezkoumání odvolání žalobce nebylo možné dojít k jinému závěru, než že nebyly odvolací námitky uplatněny včas. Stavební úřad v oznámení o zahájení řízení uvedl, že se dne 13. 11. 2007 bude konat veřejné ústní jednání a poučil účastníky řízení o tom, do kdy mohou podávat námitky, tedy že mohou být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží, co může být jejich obsahem a vůči čemu mohou směřovat. Žalovaný odkázal na koncentrační zásadu a doplnil, že pokud žalobce v průběhu řízení nevznese žádné

námitky, resp. žádným způsobem nehájil svá práva a zůstal v řízení pasivní, nemůže tyto námitky vznést poprvé až v odvolacím řízení. Sám žalobce ani nenamítá, že by mu v řízení nebylo umožněno učinit některý úkon. Všechny námitky žalobce tak byly opožděné a žalovaný se jimi v souladu s § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“) nezabýval.

D. Relevantní skutečnosti vyplývající ze spisu

9. Ze správního spisu vyplynuly pro rozhodnutí věci tyto relevantní skutečnosti.
10. Žalobce byl v průběhu řízení před správními orgány vlastníkem pozemků parc. č. X st., X st., X, X, X a spoluvlastníkem pozemků parc. č. X st., X, X, X, X, X, X, X, X, všechny v k. ú. T.
11. Společnost V. e. M. s. r. o. (dále jen „stavebník“) podala u stavebního úřadu dne 26. 9. 2007 žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby nebo zařízení V. p. H. L. – L. – větrné elektrárny.
12. Stavební úřad vydal dne 12. 10. 2007 veřejnou vyhlášku: Oznámení o spojení územního a stavebního řízení, zahájení společného řízení (§ 87 odst. 1 a § 112 odst. 1 stavebního zákona) a pozvání k veřejnému ústnímu jednání, č. j. 46329-07/7677-07/OS/Z (dále jen „oznámení o zahájení řízení“). Obsahem vyhlášky mimo jiné bylo, že „vzhledem k tomu, že předmětný záměr se umísťuje v území, kde je vydán územní plán, doručuje se toto oznámení v souladu s ustanovením § 87 odst. 1 stavebního zákona takto: - účastníkům územního řízení uvedeným v § 85 odst. 1 stavebního zákona jednotlivě, tj. žadateli a obci, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn, - dotčeným orgánům jednotlivě, - účastníkům územního řízení dle § 85 odst. 2 stavebního zákona veřejnou vyhláškou. Účastníkům stavebního řízení uvedeným v § 109 stavebního zákona a dotčeným orgánům se toto oznámení doručuje jednotlivě. Vzhledem k tomu, že rozdělovník pro obě řízení je jeden, stavební úřad tímto specifikuje okruh účastníků jednotlivých řízení takto: účastníci územního řízení jsou uvedeni v rozdělovníku pod pořadovým číslem: 1 až 4; účastníci stavebního řízení jsou uvedeni

v rozdělovníku pod pořadovým číslem 1, 2, 3, 5 až 16.“ Žalobce v rozdělovníku nebyl uveden.

13. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 19. 11. 2007 rozhodl o umístění a povolení stavby: V. p. H. L. – L. – větrné elektrárny. Stavební úřad uvedl, že „*při vymezování okruhu účastníků spojeného územního řízení a stavebního řízení dospěl stavební úřad k závěru, že v daném případě toto postavení dle § 85 stavebního zákona přísluší účastníkům územního řízení*“, které následně jmenovitě konkretizoval, „*a podle § 109 stavebního zákona přísluší účastníkům stavebního řízení*“, jejichž jména v rozhodnutí uvedl také. V žádném z bodů není uvedeno jméno žalobce. Dále uvedl, že „*stavební úřad dále dospěl k závěru, že dalšími účastníky tohoto řízení (mimo ty, se kterými bylo v tomto řízení jednáno), nejsou vlastníci či uživatelé dalších okolních pozemků a staveb v sousedství. Navrhovaná a tímto rozhodnutím umístěná a povolená stavba svým charakterem, polohou a umístěním na pozemku, svojí vzdáleností od hranic pozemků, velikostí a tvarem pozemku stavby, se jich nedotkne*.“
14. Proti rozhodnutí stavebního úřadu brojil žalobce odvoláním ze dne 12. 12. 2007. Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 1. 2008, č. j. KUOK/2101/2008-2/336 (dále jen „I. rozhodnutí žalovaného“), odvolání ze dne 12. 12. 2007 zamítl jako nepřípustné. Toto I. rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, které Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 9. 9. 2009, sp. zn. 22 Ca 157/2009, vyhověl, zrušil I. rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
15. Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 12. 2009, č. j. KUOK/114200/2009 (dále jen „II. rozhodnutí žalovaného“), opět zamítl odvolání žalobce ze dne 12. 12. 2007 jako nepřípustné. K podané žalobě Krajský soud v Ostravě zrušil II. rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 23. 2. 2012, č. j. 22 A 18/2010-25, a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný brojil proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 2. 2012 kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 8. 2012, sp. zn. 9 As 63/2012, zamítl.
16. Dne 25. 3. 2013 nahlížel žalobce do správního spisu.
17. Rozhodnutím ze dne 29. 3. 2013, č. j. 28303/2013 (dále jen „III. rozhodnutí žalovaného“), žalovaný rozhodl, že je žalobce účastníkem řízení, zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 19. 11. 2007 a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Žalovaný na základě podnětu k přezkumnému řízení podaného stavebníkem následně III. rozhodnutí žalovaného zrušil rozhodnutím ze dne 12. 7. 2013 v přezkumném řízení (toto rozhodnutí nabylo právní moci 16. 8. 2013).
18. Dne 4. 8. 2013 zaslal žalobce žalovanému podání označené jako „doplnění odvolání“, ve kterém rozšířil argumentaci uplatněnou v odvolání ze dne 12. 12. 2007.
19. Dne 2. 10. 2013 vydal žalovaný „Vyrozumění účastníků řízení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí“. Tento dokument doručil žalovaný zástupci stavebníka do vlastních rukou, ostatním účastníkům řízení bez jakékoli konkretizace veřejnou vyhláškou.
20. Žalovaný vydal dne 30. 12. 2013 rozhodnutí, č. j. KUOK/94526/2013 (dále jen „IV. rozhodnutí žalovaného“), kterým zamítl odvolání žalobce ze dne 12. 12. 2007 a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Následně Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 10. 3. 2016, č. j. 22 A 36/2014-56, zrušil IV. rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dle krajského soudu se měl žalovaný v následujícím řízení zaměřit na

několik oblastí. Především si měl vyjasnit, kdo byl účastníkem řízení v době běhu odvolací lhůty (tj. komu vůbec svědčilo právo podat odvolání), a dále měl zodpovědět tyto otázky:

- 1) zda stavební úřad uvažoval o vlastních okolních pozemků a staveb jako o účastnících řízení v době oznámení o zahájení společného řízení o umístění a povolení předmětné stavby a pozvání k veřejnému ústnímu jednání (12. 10. 2007); pokud ano:
- 2) zda bylo žalobci oznámení o zahájení společného řízení řádně oznámeno; pokud ano:
- 3) zda byl žalobce v oznámení o zahájení společného řízení řádně poučen dle § 89 odst. 1, příp. § 112 odst. 1 stavebního zákona o tom, že námitky a důkazy může uplatnit nejpozději u ústního jednání; pokud ano:
- 4) zda byl žalobce řádně informován o místě a čase konání ústního jednání; pokud ano:
- 5) zda žalobce uplatnil své námitky v koncentrační lhůtě podle § 89 odst. 1, příp. § 112 odst. 1 stavebního zákona.

21. Žalovaný vydal dne 22. 12. 2016 rozhodnutí, č. j. KUOK 121095/2016 (dále jen „V. rozhodnutí žalovaného“), kterým zamítl odvolání žalobce ze dne 12. 12. 2007 a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu.

E. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2004 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání.
23. Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 10. 3. 2016, č. j. 22 A 36/2014-56, uložil žalovanému, aby se zabýval pěti otázkami s tím, že teprve po jejich zodpovězení bude možné ve věci řádně rozhodnout. Žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal již s první otázkou, na jejímž základě měl žalovaný podle závazného právního názoru Krajského soudu v Ostravě povinnost nejprve vysvětlit, zda stavební úřad uvažoval o vlastních okolních pozemků a staveb jako o účastnících řízení v době oznámení o zahájení společného řízení o umístění a povolení předmětné stavby a pozvání k veřejnému ústnímu jednání ze dne 12. 10. 2007. Krajský soud v Ostravě ve svém rozhodnutí hovořil obecně o účastnících řízení, svou otázku nevztáhl toliko na účastníky územního či stavebního řízení. Krajský soud vycházel z právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 23. 8. 2012, č. j. 9 As 63/2012-23 (pozn. soudu: Nejvyšší správní soud rozhodoval v totožné věci žalobce J. K., blíže bod 15 odůvodnění tohoto rozsudku), podle kterého *„účastenství spojeného územního a stavebního řízení se posuzuje tak, jako kdyby jednotlivá řízení probíhala samostatně“*. Krajský soud se proto nejdříve zabýval účastníky podle § 85 stavebního zákona, tedy posuzoval, zda stavební úřad uvažoval o žalobci jako o účastníku územního řízení, a jak se s touto otázkou vypořádal žalovaný.
24. Žalovaný první otázku položenou Krajským soudem v Ostravě posuzoval na str. 6 žalobou napadeného V. rozhodnutí a odpověděl na ni kladně. Uvedl, že *„v oznámení o zahájení*

řízení se stavební úřad zabýval vymezením okruhu účastníků v obecné rovině...dále stavební úřad MěÚ uvedl, že se dne 13. 11. 2007 bude konat veřejné ústní jednání a poučil účastníky mimo jiné o tom, do kdy mohou podávat námitky a co může být jejich obsahem (skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, důvody podání námitek) a vůči čemu mohou směřovat. Dále uvedl, že účastníci byli specifikováni prostřednictvím rozdělovníku a to tak, že účastníci územního řízení jsou uvedeni v rozdělovníku pod pořadovým číslem 1 až 4, účastníci stavebního řízení pod pořadovými čísly 1, 2, 3, 5 až 16. V rozdělovníku pod bodem 4 pak bylo uvedeno ostatní účastníci řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona veřejnou vyhláškou. Konkrétní (jmenovité) vymezení pak není provedeno“. Podle žalovaného se stavební úřad vymezením okruhu účastníků řízení zabýval v usneseních o účastenství osob odlišných od žalobce (RNDr. J. K., Ph.D., Ing. V. N. a Ing. F. K.) a dále při vlastním veřejném ústním jednání. Uzavřel, že z uvedeného je zřejmé, že stavební úřad v oznámení o zahájení řízení uvažoval o vlastních okolních pozemcích (a to v rozsahu katastrálních území sousedních s katastrálními územími, ve kterých se stavba umísťuje) jako o účastnících řízení. S těmito závěry se krajský soud neztotožňuje. Podle krajského soudu se stavební úřad vymezením účastníků územního řízení nijak nezabýval.

25. Účastníkem územního řízení je podle § 85 odst. 1 stavebního zákona a) žadatel, b) obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn.
26. Podle § 85 odst. 2 stavebního zákona, ve znění do 31. 12. 2012, účastníky územního řízení dále jsou:
  - a) vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě, nejde-li o případ uvedený v písmenu d),
  - b) osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno,
  - c) osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis,
  - d) společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu³⁵); v případě, že společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu nemá právní subjektivitu, vlastník, jehož spoluvlastnický podíl na společných částech domu činí více než jednu polovinu.
27. V posuzované věci stavební úřad uvedl, že „účastníkům územního řízení uvedeným v § 85 odst. 1 stavebního zákona jednotlivě, tj. žadateli a obci, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn, - dotčeným orgánům jednotlivě, - účastníkům územního řízení dle § 85 odst. 2 stavebního zákona veřejnou vyhláškou“. V rozdělovníku následně uvedl účastníky podle § 85 odst. 1 stavebního zákona, naopak účastníky územního řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona nijak nekonkretizoval. Jmenovitě stavební úřad specifikoval pouze obec L. a H. L.
28. Stavební úřad v oznámení o zahájení řízení přesto, že stavební zákon jasně vymezuje další účastníky řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona, se okruhem těchto účastníků ani v minimálním rozsahu nezabýval. Žalovaný při posouzení této otázky v napadeném V. rozhodnutí totiž směřoval způsob doručování a vlastní vymezení okruhu účastníků. Žalovaný měl za to, že stavební úřad vymezil okruh účastníků územního řízení tím, že uvedl, že ostatním účastníkům řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona bude doručováno veřejnou vyhláškou. Podle krajského soudu takové vymezení není dostatečné. Krajský soud má za to, že řešení způsobu doručování musí následovat až poté, co správní

orgán učinil samostatnou úvahu o tom, kdo má být účastníkem řízení. Tato úvaha v posuzovaném oznámení o zahájení řízení však chybí.

29. Krajský soud se nejprve zaměřil na obligatorní účastníky uvedené pod písm. a) ustanovení § 85 odst. 2 stavebního zákona, tedy na vlastníky pozemků, na kterých měla být výstavba větrných elektráren uskutečněna. Krajský soud zjistil, že stavební úřad v oznámení o zahájení řízení sdělil, že stavebník podal „žádost o vydání stavebního rozhodnutí o umístění a provedení stavby V. p. H. L. – větrné elektrárny, osahující tyto stavební objekty: 9 větrných elektráren, veřejně nepřístupné účelové komunikace, zpevněné plochy (montážní plochy VE) a propojení jednotlivých větrných elektráren kabely 30kV a sdělovacími kabely na pozemcích parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X v katastrálním území L. u Št., na pozemku parc. č. X v katastrálním území N. D. a na pozemcích parc. č. X, X, X, X, X, X v katastrálním území H. L.“. Součástí správního spisu je dokumentace pro stavební řízení a územní řízení týkající se „V. p. H. L. – L. – větrné elektrárny“. Díl E této dokumentace je nazvaný jako „Smlouvy a souhlasy majitelů a nájemců dotčených pozemků“. Krajský soud zjistil, že součástí dílu E je Smlouva o spolupráci v oblasti výroby větrné energie a o zřízení práva stavby, uzavřená mezi stavebníkem a A. D. ze dne 15. 9. 2005 (dále jen „smlouva“). A. D. je v ní uvedena jako vlastník pozemků parc. č. X, X, X, X v k. ú. L. u Š. (tedy čtyř z pozemků, které stavební úřad výslovně označil v oznámení o zahájení řízení, na kterých se měla stavba větrného parku realizovat, viz podtržení v textu shora). Předmět smlouvy je v bodě II. smlouvy specifikován tak, že smlouvou A. D. poskytuje stavebníkovi právo užívat dotčené pozemky k výstavbě a provozování soustavy větrných elektráren a stavebník se zavazuje jí za to hradit odměnu. Paní A. D. zřídila prostřednictvím smlouvy právo stavitele mimo jiné zříditi na dotčených pozemcích stavbu soustavy větrných elektráren. To, že byla paní A. D. skutečně vlastníkem shora uvedených nemovitostí, vyplývá z výpisu z katastru nemovitostí ze dne 25. 4. 2006.
30. Z výše uvedených skutečností vyplývá, že A. D. byla vlastníkem pozemků, na kterých měl být požadovaný záměr uskutečněn, tedy byla obligatorním účastníkem územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Přes tuto skutečnost nebyla v oznámení o zahájení řízení jmenovitě uvedena, ani se jejím postavením stavební úřad nijak nezabýval. Stavební úřad v oznámení o zahájení řízení pouze uvedl, že účastníkům územního řízení dle § 85 odst. 2 stavebního zákona bude doručována veřejnou vyhláškou. Z uvedeného dle krajského soudu jasně vyplývá, že stavební úřad se vymezením účastníků podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona nezabýval a neučinil o nich, jakožto ze zákona obligatorních účastnících územního řízení, žádnou úvahu.
31. Krajský soud se dále zabýval účastníky územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, tedy osobami, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich mohlo být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Krajský soud má za to, že stavební úřad mohl a měl v posuzované věci tyto účastníky specifikovat minimálně vymezením oblasti, v rámci které by bylo možné předvídat dotčení jejich práv. Mohl tak učinit např. soupisem dotčených katastrálních území, aby bylo všem potencionálním účastníkům podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jasné, že jejich pozemky nacházející se v takto vymezené oblasti mohou být záměrem dotčeny. Stavební úřad však v posuzované věci účastníky řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona nevymezil ani tímto kusým způsobem. Stavební úřad v rozdělovníku oznámení o zahájení řízení sice uvedl, že bude veřejná vyhláška vyvěšena na úředních deskách „MěÚ Š., ObÚ L., ObÚ H. L.“. Tato poznámka se však týkala pouze

způsobu doručování a nelze z ní vyvodit, že by stavební úřad učinil úvahu o okruhu dotčených vlastníků pozemků a v žádném případě na základě této informace nelze dospět k závěru, že takovou úvahu mohli a měli učinit vlastníci dotčených pozemků. Ti mohli z citované části rozdělovníku toliko zjistit, jakým způsobem bude stavební úřad doručovat, kde bude veřejná vyhláška vyvěšena, nikoli že se těchto vlastníků pozemků týká předmětné územní řízení a že mohou být umístěním záměru přímo dotčeni na svých právech.

32. Za této situace má krajský soud za to, že nelze odpovědět kladně na první otázku stanovenou Krajským soudem v Ostravě, protože v oznámení o zahájení řízení jakákoli úvaha o účastnících územního řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona chybí. Argumentace žalovaného v napadeném V. rozhodnutí je vystavěna na premise, že žalobci bylo zřejmé, že je účastníkem územního řízení, bylo mu jako účastníkovi územního řízení řádně doručeno, a proto si měl být vědom, že je účastníkem i stavebního řízení a hájit svá práva. Jak vysvětlil krajský soud shora, otázka účastenství podle § 85 odst. 2 stavebního zákona, tedy účastenství v územním řízení, nebyla v oznámení o zahájení řízení řádně vůbec řešena. Úvahy žalovaného proto v tomto ohledu nejsou správné.
33. Jelikož krajský soud zjistil, že nebylo možné odpovědět kladně již na první otázku, nemohl se zabývat námitkami vztahujícími se k posouzení odpovědí na další otázky kladené Krajským soudem v Ostravě v předchozím rozhodnutí. Krajský soud tak dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

F. Závěr a náhrada nákladů řízení

34. S ohledem na výše uvedené závěry krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, neboť žalovaný nesprávně posoudil první otázku položenou Krajským soudem v Ostravě, jelikož z předloženého spisu vyplývá, že stavební úřad o žalobci neuvažoval ani jako o účastníkovi územního řízení, protože neučinil žádnou úvahu či konkretizaci osob, které byly účastníky řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona. Současně krajský soud vrací věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení plně úspěšný, a proto má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **9 800 Kč**, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí ve výši 3 000 Kč [položka 18, bod 2, písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991, o soudních poplatcích (sazebník poplatků)], z odměny za zastoupení advokátem ve výši 6 800 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby) dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a z náhrady dvou režijních paušálů po 300 Kč, celkem 600 Kč dle § 13 odst. 1, odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za výše uvedené úkony právní služby.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 21. února 2019

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu